

Nr 417.

Av herr **Olsson** i Ramsta, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 154, med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 29 juni 1912 (nr 184) om understödsföreningar m. m.*

I anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 154 till riksdagen angående en reformerad sjukförsäkring får jag vördsamt anföra följande.

I fråga om prestationsskyldigheten för registrerad sjukkasse gäller nu, att sådan kassa skall meddela kontant sjukhjälp. Någon skyldighet för sjukkasse att meddela även sjukvård förekommer icke enligt nu gällande sjukkasselag.

Enligt föreliggande förslag till ny förordning om erkända sjukkassar inträder emellertid från den 1 januari 1937 skyldighet för erkänd sjukkasse att utöva även sjukvårdande verksamhet i den omfattning och på de villkor, som i förordningen närmare föreskrives.

Jag får med anledning härav framhålla, att meningarna rörande det lämpliga i att införa obligatorisk sjukvård inom de frivilliga sjukkassorna varit och fortfarande äro mycket delade. Sålunda gingo de sakkunniga till 1926 års förslag emot den obligatoriska sjukvården. I 1927 års förslag var denna prestationsform med och i sin mån bidrog till detta förslags fall. Och att det nu föreliggande kompromissförslaget upptager den obligatoriska sjukvården får icke förstås så, som att samtliga sakkunniga inom kommittén varit övertygade om lämpligheten härav.

Att sjukkassorna i allmänhet icke äro intresserade av nämnda prestationsform framgår bäst därav, att nu inom kassorna förekommande frivillig sjukvårdsverksamhet med statsunderstöd nått en ytterst ringa omfattning. Under år 1928 uppgick sålunda den kontanta sjukhjälp till 18,6 milj. kronor och kassornas utgifter för läkarevård till blott 0,46 milj. kronor.

Den förhärskande meningen inom sjukkassorna är, att man bör äga möjlighet att för en måttlig premie erhålla en tillräcklig kontant sjukhjälp, på vilken hjälp medlemmarna själva sedan må förskaffa sig nödig sjukvård. Att denna frivilligt anskaffade sjukvård ej kan i vidare mån försummas, framgår bäst därav, att sjukkassorna i regel efter viss kort sjuktid avfordra de sjuka läkares intyg för utlämnande av sjukhjälp. Med en dylik anordning förhindras också missbruk och hålles därjämte kostnaden nere vid ett minimum, till gagn såväl för medlemmarna själva som för staten.

Att nu den obligatoriska sjukvården kommit med i förslaget får därför mindre anses bero på tryck från dem, som beröras av försäkringen, än på grund av det större inflytande, som från annat håll utövats på frågan.

Av det här anförda borde följa en hemställan, att den obligatoriska sjukvården måtte utgå ur förslaget. Jag skall emellertid icke gå så långt nu, såsom frågan ligger till, utan inskränka mig till ett förlängt uppskov med ikraftträdandet av berörda prestationsform.

Den nya förordningen om erkända sjukkassor skall vara fullt genomförd till den 1 januari 1934. Och då den obligatoriska sjukvården skall gälla från och med den 1 januari 1937, blir mellantiden härför blott tre år.

Med hänsyn till den stora omvälvning inom rörelsen, som blir oundviklig med övergången till ett nytt, sammanträngt sjukkassesystem och med hänsyn även till svårigheten att på förhand kunna bedöma storleken av de avgifter, som måste uttagas för den avsevärt utsträckt sjukhjälpstiden, även för alla gamla medlemmar, torde försiktigheten bjuda att icke så snart efteråt införa nya, ekonomiskt krävande uppgifter för sjukkassorna och deras medlemmar.

På grund av vad jag sålunda anført får jag härmed vördsamt hemställa,

att riksdagen bifaller Kungl. Maj:ts proposition, nr 154, med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 29 juni 1912 (nr 184) om understödsföreningar m. m. med den ändring, att övergångsbestämmelserna, första stycket, får följande lydelse: Denna förordning — — träda i kraft först den 1 januari 1941. Beslutar — — — deltaga däri.

Stockholm den 5 mars 1930.

Gustaf Olsson
i Ramsta.
